

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 1Obdo/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215211088
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hullová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1215211088.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobkyne LiNi s.r.o., so sídlom 908 71 Moravský Svätý Ján 7, IČO: 47 574 101, zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Červeňova 15, 811 03 Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanej EURO-ŠTUKONZ a.s., so sídlom Podunajská 23, 821 06 Bratislava, IČO: 35 972 297, zastúpenej Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 876, o zaplatenie 8 897,50 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/47/2022-573 z 30. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaná má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cb/161/2015-486 z 26. októbra 2021 zamietol žalobu a žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/47/2022-573 z 30. marca 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku (v poradí druhého - poznámka dovolacieho súdu) s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil spôsobom súladným s § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

3. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že medzi stranami sporu bola dňa 25. novembra 2014 uzatvorená Dohoda o urovnaní záväzkovo-právnych vzťahov a vyporiadaní záväzkov (pokonávka) zo dňa 25. novembra 2014 (ďalej aj „dohoda o urovnaní“ alebo „dohoda“), pričom žalobkyňa sa domáhala úhrady 8 897,05 eura s príslušenstvom titulom zádržného na podklade čl. I. 21 bod I.1 a bod I.2 a článku III. bod III.4.1 dohody o urovnaní. Odvolací súd zdôraznil, že žaloba bola podaná dňa 29. apríla 2015, t. j. ešte pred odstúpením žalobkyne od dohody o urovnaní, ktorú žalobkyňa doložila ako prílohu žaloby. Žalovaná v konaní predložila odstúpenie žalobkyne od dohody o urovnaní zo dňa 18. mája 2015, v ktorom žalobkyňa ako dôvod odstúpenia uviedla, že vzhľadom na to, že žalovaná si riadne a včas nesplnila svoj záväzok uvedený v čl. III. 4.1 dohody o urovnaní, žalobkyňa podľa čl. V bod V.1 využíva svoje zmluvné (i zákonné) právo a od dohody odstupuje. Až následne v podaní zo dňa 9. mája 2016, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené 11. mája 2016, žalobkyňa argumentovala, že

dohodu o urovnaní podpísala pod nátlakom a bez existencie slobodnej vôle, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť v zmysle § 37 zákona č. 60/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) v spojení s § 39 OZ. Podstatným pre rozhodnutie bolo preto v prvom rade posúdenie platnosti dohody o urovnaní, t. j. či nie je neplatná z dôvodu absencie vôle štatutárnych zástupcov žalobkyne, konkrétne z dôvodu absencie slobody vôle konateľov žalobkyne pri jej uzatváraní, kedy žalovaná mala dosiahnuť jej uzavretie použitím bezprávnej vyhrážky. Ak by totiž dohoda nebola platná, bolo by nevyhnutné posúdiť splatnosť a dôvodnosť zaplatenia zádržného zo strany žalovanej v súvislosti so započítacím prejavom žalovanej. V prípade platnosti dohody o urovnaní by zase bolo nevyhnutné posúdiť platnosť odstúpenia od zmluvy žalobkyňou zo dňa 18. mája 2015 a v tomto kontexte nárok žalobkyne. Súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku č. k. 23Cb/161/2015-338 z 13. novembra 2018 dospel k záveru, že dohoda o urovnaní bola uzatvorená v rozpore so zákonom, morálkou, pravidlami slušnosti, pričom žalobkyňa bola do tohto úkonu nútená. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušovacom uznesení č. k. 1Cob/51/2019-447 zo 16. júla 2020 vyslovil právny názor, že skutočnosti uvádzané súdom prvej inštancie neboli v konaní preukázané a súd prvej inštancie odkázal na právne závery vyslovené ohľadom platnosti totožnej dohody o urovnaní v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 22Cb/281/2015, ako aj v konaní pred odvolacím Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 1Cob/187/2018.

4. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom za účelom doplnenia dokazovania a opätovného posúdenia platnosti dohody o urovnaní, nariadil pojednávanie na 13. júla 2021, na ktorom pripustil dôkaz výsluchom svedka Y. L., pričom nevykonal výsluchy konateľov žalobkyne Ondreja Jurigu a Vladimíra Jurigu z dôvodu, že zápisnice z ich výsluchov, vykonaných v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 22Cb/281/2015, už boli súčasťou súdneho spisu. Žalobkyňa v tejto súvislosti v odvolaní namietala ničím neodôvodnené odmietnutie súdu prvej inštancie vykonať navrhovaný dôkaz výsluchom svedka L., napriek skutočnosti, že v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zaznela jasná požiadavka na vysporiadanie sa s otázkou platnosti dohody o urovnaní. Podľa jej názoru žalovaná alibisticky neposkytla údaje o svojom bývalom zamestnancovi a súd prvej inštancie mal povinnosť dohľadať svedka cez Register obyvateľov. Odvolací súd zdôraznil, že súd nie je viazaný návrhmi strán na dokazovanie a je teda na jeho úvahe, či vykoná všetky stranami navrhované dôkazy, a to v priamej súvislosti s okolnosťami prejednávanej veci, najmä rozsahom zisteného skutkového stavu, ako aj dostupnosťou navrhovaného dôkazu. Súd prvej inštancie, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, pripustil navrhovaný dôkaz, pričom žalobkyňu zaviazal, aby v lehote 30 dní oznámila adresu trvalého pobytu svedka, ako aj jeho dátum narodenia. Po márnom uplynutí tejto lehoty sa súd prvej inštancie sám pokúsil zistiť adresu pobytu svedka. Z odpovede na lustráciu svedka v Registri obyvateľov (č. I. 477 spisu) odvolací súd zistil, že zadaným podmienkam vyhovovalo viacero záznamov, a to v takom veľkom počte, že prekročili kapacitu obmedzenia maximálneho počtu nájdených záznamov. Súd prvej inštancie o tejto skutočnosti informoval strany na pojednávaní konanom dňa 26. októbra 2021, pričom za situácie, že žalobkyňa v určenej lehote nedoručila žiadne údaje na svedka, navrhovaný dôkaz nevykonala. S poukazom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobkyne, že súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnutý dôkaz. Zdôraznil, že je potrebné rozlišovať medzi situáciou, kedy súd odmietne vykonať dôkaz a situáciou, kedy dôkaz nie je možné vykonať z objektívnych, prípadne subjektívnych dôvodov na strane jednej zo strán. Žalobkyňa, ktorá navrhovala výsluch svedka, nezabezpečila žiadne údaje, z ktorých by bolo možné svedka identifikovať pre účely predvolania na pojednávanie a ani účasť tohto svedka nezabezpečila. Týmto si podľa názoru odvolacieho súdu nespĺnila svoju povinnosť označiť dôkazy, resp. predložiť prostriedky procesného útoku včas v zmysle čl. 8 v spojení s § 154 CSP. Žalobkyňa mala pritom dostatok času na predkladanie dôkazov, preto postup súdu prvej inštancie v súlade s čl. 17 CSP nemožno hodnotiť ako porušenie práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na odseky 88 a 89 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie vysvetlil, z akého dôvodu výsluchy svedkov nevykonala. Keďže súd prvej inštancie využil aj možnosť nájdenia svedka v Registri obyvateľov, je nedôvodná tiež námietka žalobkyne, že tak neurobil. Podľa názoru odvolacieho súdu bol skutkový stav zistený dostatočne pre prijatie záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

5. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie o platnosti predmetnej dohody o urovnaní. Poukázal na to, že už vo svojom predchádzajúcom zrušovacom rozhodnutí vyslovil právny názor, že vzhľadom na stav vykonaného dokazovania sa dohoda o urovnaní javí ako platná. Keďže v konaní nedošlo k žiadnej zásadnej zmene skutkového stavu, odvolací súd na svojom právnom závere o platnosti dohody zotrval. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, že

zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“) neobsahuje osobitnú právnu úpravu urovnania vzájomných pohľadávok a záväzkov, v dôsledku čoho bolo potrebné dohodu o urovaní, uzatvorenú medzi podnikateľmi, posudzovať v zmysle § 261 ods. 9 ObZ podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o tzv. novácii a v ostatnej časti ustanoveniami Obchodného zákonníka. Keďže v Obchodnom zákonníku absentuje osobitná úprava náležitostí právnych úkonov v rámci obchodných záväzkových vzťahov, je nevyhnutné (§ 1 ods. 2 veta druhá ObZ) posudzovať platnosť právnych úkonov aj v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 34, § 37, § 39 OZ), s výnimkou ustanovenia § 49 OZ, ktorého aplikáciu Obchodný zákonník výslovne vylučuje (§ 267 ods. 2 ObZ). Jednou z náležitostí platného právneho úkonu je existencia vôle, ktorá je slobodná, vážna, zrozumiteľná a bez omylu. Rovnako právny úkon nesmie svojím obsahom alebo účelom odporovať zákonu alebo ho obchádzať, alebo sa priečiť dobrým mravom. Opomenúť nemožno ani ustanovenie § 266 ods. 1, 3 ObZ, podľa ktorého je nevyhnutné prejav vôle vykladať nielen podľa úmyslu konajúcej osoby, ale je potrebné vziať zreteľ aj na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane rokovania o uzavretí zmluvy, prípadne následného správania strán, pokiaľ to povaha veci pripúšťa. Žalobkyňa v priebehu konania ako aj v odvolaní tvrdila, že dohoda o urovaní je neplatná, keďže bola uzatvorená v dôsledku psychického nátlaku (finančného vydierania) zo strany žalovanej, ktorá dosiahla uzatvorenie dohody použitím bezprávnej vyhrážky. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na závery súdu prvej inštancie, ktorý sa podľa jeho názoru dostatočne vysporiadal s platnosťou dohody o urovaní. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k uzavretiu dohody o urovaní pod nedovoleným nátlakom žalovanej. Zdôraznil, že uzavretie akejkoľvek dohody v obchodno-záväzkových vzťahoch je vždy výsledkom rokovania medzi ponukou a dopytom, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uzavretiu dohody predchádzali najmenej dvojmesačné rokovania. Žalobkyňa tak mala dostatok času si uzavretie dohody premyslieť. Rovnako bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa mala možnosť spojiť sa so svojim právnym zástupcom a poradiť sa, pričom napriek jeho odporúčaniam dohodu nepodpísať, sa rozhodla konať opačne. Žalobkyňa sa tak sama, po zvážení reálnych možností zmluvných strán, slobodne rozhodla pristúpiť ku kompromisnému riešeniu a vysporiadať si vzájomné sporné práva a záväzky. Podľa názoru odvolacieho súdu je prirodzené, že výsledkom dohody nie je úplné uspokojenie a deklarovanie všetkých práv určitej strany, pretože vzdanie sa určitých práv vyvažuje práve výhoda spočívajúca v skutočnosti, že strany si už nebudú ďalšie práva z urovaných vzťahov uplatňovať a dôjde k rýchlejšiemu plneniu oproti prípadnému vymáhaniu pohľadávok v súdnom spore. Pokiaľ aj žalovaná nesúhlasila s časťou práv uplatňovaných žalobkyňou, resp. si uplatňovala akékoľvek (podľa žalobkyne vymyslené a nedôvodné) protinároky, takéto konanie nemožno vyhodnotiť ako neoprávnený psychický nátlak, či bezprávnu vyhrážku, v dôsledku ktorej by bola žalobkyňa pozbavená slobodnej vôle dohodu nepodpísať. Ani tvrdenia žalovanej, že nezaplatí, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu hodnotiť ako bezprávnu vyhrážku. Žalobkyňa sa sama v rámci svojho rozhodovania kompromisne priklonila k možnosti získať aspoň časť nevyplatených peňažných prostriedkov, čo malo umožniť riešiť základné financovanie jej ďalšej podnikateľskej činnosti, a to napriek tomu, že jej právny nárok bol podľa jej názoru nesporný. Žalobkyňa mala možnosť sa s dohodou oboznámiť, mala dostatok času na jej preštudovanie, vedela v časom predstihu, že žalovaná si uplatňuje protinároky, mohla s dohodou nesúhlasiť, túto nepodpísať a využiť právne možnosti vedúce k vymoženiu dlžných súm, ktoré právny poriadok poskytuje. Podľa názoru odvolacieho súdu teda nebola preukázaná absencia vôle žalobkyne, resp. jej konateľov pri uzatváraní dohody a použitie bezprávnej vyhrážky zo strany žalovanej. Uvedené závery nie sú v rozpore ani so žalobkyňou predloženou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“), keďže išlo o skutkovo odlišné okolnosti v sporoch týkajúcich sa fyzických osôb. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s názorom žalovanej, ako aj súdu prvej inštancie, že významnou skutočnosťou objasňujúcou úmysel strán bolo aj správanie strán priamo po právnom úkone, kedy žalovaná riadne na základe dohody plnila a žalobkyňa plnenia nenamietala. Žalobkyňa dokonca od dohody odstúpila pre omeškanie žalovanej, kedy dohodu o urovaní považovala za platnú. Uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že žalobkyňa nikdy nekonala tak, ako keby dohodu považovala za neplatnú, čo podľa názoru odvolacieho súdu nesvedčí o jej „vnútornom“ pociťovaní, že bola k podpisu psychicky donútená.

6. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd aj námietku o neplatnosti dohody pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 v spojení s § 3 OZ) s poukazom na to, že v danom prípade išlo o obchodný záväzkový vzťah dvoch rovnocenných podnikateľských subjektov, pričom dohoda bola nepochybne výsledkom určitého kontraktáčného procesu. Zdôraznil, že ustanovenie § 43 OZ ukladá (obom) účastníkom zmluvy dbať na to, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov. Okolnosť, že návrh zmluvy (oferta) vypracovala žalovaná, môže byť relevantná napríklad z

hľadiska výkladu jednotlivých zmluvných dojednaní, nie však z hľadiska vyvodzovania nerovnovážneho postavenia zmluvných strán. Pokiaľ zmluvná strana, ktorej je oferta určená, s jej obsahom nesúhlasí, nemusí ju prijať. Ak však bola oferta bez výhrad akceptovaná a došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, tak obe zmluvné strany vzájomne dohodnuté práva a povinnosti zaväzujú (princíp pacta sunt servanda). Rozpor s dobrými mravmi nemožno vidieť ani v prebiehajúcom trestnom konaní voči Ing. Milošovi Stopkovi (predsedovi predstavenstva žalovanej - poznámka dovolacieho súdu), keďže v konaní nebolo preukázané, že by bol právoplatne odsúdený pre trestný čin súvisiaci s uzatvorením dohody o urovaní a ani to, že by závery trestného stíhania mali sami o sebe vplyv na platnosť dohody. Rozpor s dobrými mravmi nemožno badať ani v skutočnosti, že by išlo o nerovný obchodnoprávny vzťah, kedy žalovaná odmietala zaplatiť určitú časť (podľa jej názoru nedôvodných) pohľadávok žalobkyne a že by nebola dohodnutá úplná reciprocita vzájomných práv, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že v rámci obchodných záväzkových vzťahov by zásada zmluvnej voľnosti nemala byť podriadená zásade rovnosti zmluvných strán, ktorej prejavom by mala byť aj vyváženosť zmluvy, pokiaľ ide o práva a povinnosti strán. V konaní nebolo preukázané bezprávne vyhrážanie žalovanej, preto nejde automaticky o konanie v rozpore s dobrými mravmi. Každá zo strán sporu ako podnikateľský subjekt nesie podnikateľské riziko spojené s prípadným omeškaním úhrad za poskytnuté plnenia a riziko prípadného vymáhania pohľadávok súdnou cestou. V prípade, ak si žalobkyňa nevymáhala pohľadávku súdnou cestou, ale sa rozhodla uzavrieť dohodu o urovaní, keďže druhá strana existenciu pohľadávok spochybňovala, je zrejmé, že sa časti svojich práv vzdá. Ak by bolo skutočnou vôľou žalobkyne dosiahnuť zaplatenie všetkých pohľadávok, tak v prvom rade nemala podpisovať dohodu o urovaní, ale mala prípadne žiadať od žalovanej uznanie dlhu. Uvedené zjavne nekorešpondovalo nielen s vôľou žalobkyne, ktorá v konaní uviedla, že jej vôľou bolo získať aspoň časť finančných prostriedkov, ale ani s vôľou žalovanej, preto nemožno hovoriť ani o simulácii právneho úkonu. Žalobkyňa si bola zjavne vedomá toho, že nezíska platbu za všetky sporné pohľadávky, avšak získa ich rýchlejšie bez nutnosti vymáhania súdnou cestou. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa neposkytla súdu prvej inštancie také skutkové tvrdenia a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť, aký právny úkon, resp. aká skutočná vôľa oboch strán mala byť simulovaná práve dohodou o urovaní. Pokiaľ mala byť simulovaná vôľa žalobkyne získať zaplatenie celej dlžnej sumy od žalovanej, tak v konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa bola donútená podpísať dohodu o urovaní. Preto ak žalobkyňa nesúhlasila s „naoko“ navrhnutými diskontami, resp. započítaním zmluvných pokút, nemala dohodu o urovaní podpísať.

7. Žalobkyňa namietala neplatnosť dohody o urovaní tiež z dôvodu, že sa v rozpore s § 585 ods. 1 OZ vzdala akýchkoľvek práv, ktoré by jej mohli vyplývať zo zmlúv o dielo uzatvorených na základe objednávok uvedených v tabuľke č. I dohody, teda aj práv, ktoré jej v čase podpísania dohody neboli známe. K uvedenému odvolací súd poznamenal, že pokiaľ by aj dohoda o urovaní bola v danej časti neplatná, nemalo by to vplyv na pohľadávku žalobkyne v zmysle bodu III.4.1 a povinnosť žalovanej plniť, ako ani na dohodnuté započítanie v zmysle bodu III.5 dohody o urovaní. Keďže iné námietky, týkajúce sa napr. právneho posúdenia splatnosti zádržného, alebo platnosti odstúpenia od dohody o urovaní zo strany žalobkyne v odvolaní vznesené neboli a ostatné námietky sa týkali právneho posúdenia záverov súdu prvej inštancie ohľadom zaplatenia zádržného pre prípad neplatnosti dohody o urovaní, odvolací súd sa nimi v dôsledku viazanosti odvolacími dôvodmi, ako aj pre nadbytočnosť nezaoberal. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %, keďže bola v odvolacom konaní plne úspešná.

9. Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhla dovolaním napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby dovolací súd sám vo veci rozhodol tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3 806,29 eura s príslušenstvom a nahradiť trovy prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Súčasťou dovolania bol aj návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (444 ods. 2 CSP), ktorý

žalobkyňa odôvodnila tým, že konajúce súdy rozhodli v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a zároveň došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Odkladom právoplatnosti sa podľa jej názoru predíde možnému vzniku škody, kedy by ako neúspešná strana sporu musela žalovanej nahradiť trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia. Poukázala tiež na to, že z dôvodu hospodárskej krízy spôsobenej pandemiou koronavírusu má jej spoločnosť existenčné problémy, ktoré naďalej pretrvávajú, a preto uloženie povinnosti nahradiť žalovanej trovy konania, ktorých výška (vzhľadom na predmet sporu) nebude nepatrná a súčasne aj konečné konštatovanie o strate nároku žalobkyne na zaplatenie celej dlžnej istiny, ako aj úrokov z omeškania, by bolo zjavne nespravodlivé a nezákonné, ak by dovolací súd jej návrhu na odklad právoplatnosti nevyhovel.

10. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 431 v spojení s § 420 písm. f) CSP žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) odvolaciu súdu vytýkala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, keďže sa nevysporiadala s jej (odvolacou) argumentáciou, respektíve sa obmedzil len na konštatovanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a vôbec sa nezaoberal tým, že súd prvej inštancie konal v rozpore s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, čo žalobkyňa namietala s poukazom na konkrétne rozhodnutia. Odvolací súd podľa názoru dovolateľky len prebral právne názory súdu prvej inštancie bez toho, aby ozrejmil, prečo sú na danú situáciu aplikovateľné. Odvolací súd sa absolútne nevysporiadala s argumentáciou žalobkyne, ktorá sa týkala absencie slobody a vážnosti vôle, rozporu s dobrými mravmi a simulovaného právneho úkonu, pričom jeho vyjadrenia môžu byť akceptovateľné len v teoretickej rovine, avšak bez akejkoľvek aplikovateľnosti na daný skutkový stav. Odvolací rozsudok neobsahuje žiadne odôvodnenie, týkajúce sa žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) a e) CSP. Nevysporiadanie sa s námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní, nezodôvodnenie, akými úvahami sa odvolací súd riadil pri rozhodovaní a ako vec právne posúdil (t. j. riadne neodôvodnenie rozhodnutia), je porušením práva žalobkyne na spravodlivý proces.

11. Porušenie svojho práva na spravodlivý proces videla dovolateľka tiež v tom, že súd prvej inštancie nevykonala žiadnu viacnásobne navrhovanú dôkaz výsluchom svedka Y. L., čo odôvodnil (podľa jej názoru) neprípustným argumentom technických obmedzení na strane súdu a odvolací súd tento jeho nesprávny procesný postup „odobril“, keď dôkaz odmietol vykonať s poukazom na koncentračnú zásadu. Podľa názoru dovolateľky sa jedná o tzv. opomenutý dôkaz, pričom z aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že dovolací súd skúma procesný postup súdu a jeho súlad s právom na spravodlivý proces aj v kontexte dodržiavania pravidiel v procese dokazovania. V zmysle judikatúry NS SR totiž procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu založiť len troma dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/neverí tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. Ako teda judikoval Najvyšší súd SR, sú len tri argumenty, na základe ktorých môže súd nevyhovieť dôkaznému návrhu, pričom technické obmedzenia na strane súdu spomínané nie sú. Ak sa súd rozhodol vykonať vyššie uvedený dôkaz a tento následne nevykonala z dôvodu, že v centrálnom registri obyvateľov sa načítalo príliš veľa záznamov, tak takéto odôvodnenie podľa názoru dovolateľky nie je možné považovať za dostačujúce a ani v súlade s právom žalobkyne na spravodlivý proces. Dovolateľka nesúhlasila s argumentáciou odvolacieho súdu, podľa ktorej si nespĺnila svoju povinnosť označiť dôkazy (prostriedky procesného útoku) včas s poukazom na to, že výsluch menovaného svedka navrhovala (a to dokonca niekoľko krát) ešte predtým, ako bola vec súdu prvej inštancie vrátená a tento vo veci opätovne rozhodoval. Rovnako sa nestotožnila ani s ďalším odôvodnením odvolacieho súdu, ktorým ospravedlňoval postup súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 197 ods. 2 CSP, z ktorého podľa jej názoru vyplýva povinnosť súdu predvolať svedka z adresy evidovanej v Registri obyvateľov Slovenskej republiky, ak nie je v možnostiach strany riadne označiť svedka. Vyjadrila presvedčenie, že výsluch svedka L. bol esenciálny z hľadiska naplnenia požiadavky skúmať (ako prejudiciálnu otázku) platnosť dohody o urovaní.

12. Podľa názoru dovolateľky je prípustnosť jej dovolania daná aj v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže odvolací súd sa pri riešení právnej otázky spočívajúcej v posúdení platnosti dohody o urovaní odklonil od právnych názorov, ktoré boli konštatované vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil tým, že predmetnú dohodu neposúdil ako absolútne neplatný právny úkon (pre jej rozpor s § 37 a 39 OZ v spojení s § 1 ods. 2 a § 261 ods. 9 OBZ), a to v dôsledku: (i) nedostatku slobodnej a vážnej vôle žalobkyne takúto dohodu o urovaní uzatvoriť, (ii) jej rozporu s dobrými mravmi, (iii) priameho rozporu obsahu dohody o urovaní s § 585 ods. 1 OZ (v nadväznosti na § 1 ods. 2 a § 261 ods. 9 OBZ), pričom tiež (iv) neposúdil, že zo strany žalobkyne išlo v rámci uzatvárania dohody o urovaní o simulovaný právny úkon a dohodu nesprávne posúdil ako platný právny úkon, hoci na to neboli splnené hmotnoprávne podmienky. Ide teda v skutočnosti o viaceré právne otázky, pri posudzovaní ktorých sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe NS SR, a to bez bližšieho zdôvodnenia.

13. V súvislosti s tvrdenou absenciou slobody vôle dovolateľka namietala, že v konaní dostatočným spôsobom preukázala, že vôľa jej konateľov pri uzatvorení dohody o urovaní nebola slobodná, keď za nedostatok slobody vôle je nutné považovať konanie vyvolané nedovoleným nátlakom druhého účastníka zmluvy, čím sa rozumie aj bezprávná vyhrážka (vis compulsiva). Podľa názoru dovolateľky je zrejmé, že žalovaná si vynútila podpísanie dohody o urovaní v takom znení, v akom ju pripravila, keď zneužila svoju ekonomickú prevahu, ktorú mala nad žalobkyňou a ktorú získala v dôsledku toho, že žalobkyňa si svoje povinnosti zhotoviteľa splnila, avšak zo strany žalovanej jej nebolo poskytnuté protiplnenie. Pokiaľ žalobkyňa chcela získať finančné prostriedky od žalovanej, tak musela pristúpiť na podpísanie dohody o urovaní v takom znení, v akom jej bola predložená na podpis. V kontexte uvedeného je zrejmé, že ak by žalobkyňa nemala strach o svoje obchodné záujmy v dôsledku neuhradenia faktúr za vykonané práce, tak by dohodu o urovaní v predloženom znení nikdy neuzavrela, keďže jej podpísaním zjavne konala ku svojmu neprospechu. Podľa názoru dovolateľky sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, spočívajúcej v potrebe posúdenia dohody o urovaní ako absolútne neplatného právneho úkonu z dôvodu absencie slobody vôle na strane žalobkyne, odklonil od záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/208/2010. Túto právnu otázku mal odvolací súd správne vyriešiť tak, že mal objektívne okolnosti vylučujúce slobodu vôle, ktoré zároveň tvorili pohnútku konajúcej dotknutej osoby (žalobkyne), ktorá konala k svojmu neprospechu, posúdiť ako absolútne neplatný právny úkon (dohodu o urovaní) trpiaci absenciou slobody vôle.

14. Podľa názoru dovolateľky v jej prípade rovnako absentovala vážnosť vôle uzatvoriť dohodu o urovaní, v dôsledku čoho túto nemožno považovať za platný právny úkon. Podľa ustálenej judikatúry súdov nie je právny úkon urobený vážne (skutočne) vtedy, ak je podľa okolností zrejmé, že konajúci nechcel svojím prejavom vôle spôsobiť právne účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle spájajú normy občianskeho práva. S prihliadnutím na vyššie opísaný skutkový stav a predložené dôkazné prostriedky, ako aj okolnosti uzatvorenia dohody o urovaní je podľa názoru žalobkyne zrejmé, že v čase uzatvárania dohody o urovaní nemala vážnu a ani slobodnú vôľu takýto právny úkon urobiť, keďže konala neslobodne a podľa pokynov žalovanej, ktoré boli výlučne v jej neprospech. Nedostatok vážnosti a slobody vôle žalobkyne musel byť pritom zrejмый aj žalovanej, ktorá uvedenú situáciu využila vo svoj prospech, zneužívajúc tak svoju ekonomickú prevahu nad žalobkyňou, ktorú však získala na základe protiprávneho konania. Dovolaťka v tejto súvislosti namietala odklon odvolacieho súdu od záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/223/2016 (ZSP 12/2017). Odvolací súd mal túto právnu otázku správne vyriešiť tak, že pri zdanlivom prejavení vôle, ktorá však bola v úplne inej kvalite než jej prejav, mal dohodu o urovaní posúdiť ako absolútne neplatný právny úkon trpiaci absenciou vážnosti vôle.

15. Podľa názoru dovolateľky je dohoda o urovaní absolútne neplatná aj pre rozpor jej obsahu s dobrými mravmi. Tento rozpor videla v konaní žalovanej, ktorá bezprávnym vyhrázaním sa žalobkyňi, spočívajúcim v odmietnutí úhrady akýchkoľvek faktúr, donútila žalobkyňu podpísať dohodu o urovaní ako spoločný simulovaný právny úkon, a to za absencie slobodnej a vážnej vôle žalobkyne. Opätovne poukázala na to, že vôľa jej konateľov uzatvoriť dohodu o vyrovaní bola motivovaná výlučne protiprávnym konaním žalovanej, čo vyplýva nielen zo skutkových tvrdení žalobkyne, ale aj z vykonaného dokazovania, konkrétne zo zápisníc o pojednávaní obsahujúcich výpovede svedkov, z ktorých je zrejmé, že žalovaná svoje záväzky voči žalobkyňi riadne neplnila a žalobkyňa, resp. jej konatelia boli nútení rôznymi spôsobmi (úvermi, zmenkami) zaobstarávať peňažné prostriedky na

svoju podnikateľskú činnosť. Tiež bolo jednoznačne preukázané (potvrdili to svojimi výpoveďami obaja konatelia žalobkyne), že žalobkyňa by za normálnych pomerov, t. j. ak by nemala dôvodný strach o svoje obchodné záujmy, dohodu o urovaní nikdy nebola uzavrela. Odvolací súd „nepostrehol“, že žalobkyňa sa dostávala do druhotnej platobnej neschopnosti a túto situáciu riešila rôznymi úvermi od svojich obchodných partnerov. Zároveň bolo preukázané, že žalobkyňa zmluvné sankcie uplatňované žalovanou neuznávala a s ich započítaním v dohode o urovaní súhlasila len preto, že žalovaná tým podmieňovala akékoľvek platby. Žalovaná teda zneužila svoju ekonomickú prevahu nad žalobkyňou, ktorú získala tým, že žalobkyňa si svoje povinnosti zhotoviteľa splnila, avšak protiplnenie (odmena za riadne vykonané dielo) jej zo strany žalovanej poskytnuté nebolo. Odvolací súd nezohľadnil ani to, že autorom dohody bola žalovaná (táto skutočnosť medzi stranami nebola ani sporná), ktorá žalobkyňu neumožnila vykonať akúkoľvek úpravu vopred pripravenej dohody o urovaní. Dovolateľka tiež dala do pozornosti dovolacieho súdu, že podnikateľské aktivity spoločnosti Euro-Building, a.s. (dnes Eubirac a.s.), s ktorou žalovaná uzatvorila zmluvu o postúpení pohľadávok, pričom obe spoločnosti majú rovnakého štatutárneho zástupcu (Ing. Miloša Stopku), sú v súčasnosti riešené z trestnoprávneho hľadiska, čo podľa jej názoru svedčí o konaní žalovanej v rozpore s dobrými mravmi a zvyrazňuje pravdivosť tvrdení žalobkyne o arogantnom správaní sa žalovanej, ktorá bezprávnymi vyhrážkami donútila žalobkyňu podpísať dohodu o urovaní. Argumentáciu odvolacieho súdu v bode 34 napadnutého rozsudku, v ktorej poukázal na správanie sa žalobkyne po podpísaní dohody o urovaní, od ktorej následne odstúpila, označila za irelevantnú s poukazom na to, že v čase, keď od dohody „odstúpila“, bola dohoda o urovaní absolútne neplatným právnym úkonom. Zdôraznila, že toto jej „odstúpenie“ je potrebné posudzovať v kontexte fakticky nerovného obchodnoprávneho vzťahu medzi sporovými stranami a jej zúfalou snahou zaobstarať si aspoň časť plnenia, na ktoré bola žalovaná povinná. Tým, že odvolací súd neposúdil protiprávne konanie žalovanej, ktorá bezprávnym vyhrázaním sa neuhradením faktúr (na ktorých úhradu bola povinná) donútila žalobkyňu (nie slobodne a vážne) podpísať dohodu o urovaní ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, sa podľa názoru dovolateľky odchýlil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľka v tejto súvislosti poukázala na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/20/2007 z 18. februára 2008, rozsudok NS SR sp. zn. 2Obo/17-18/2015 z 29. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/137/2018 z 18. februára 2010 a tiež niektoré rozhodnutia českých najvyšších súdnych autorít (Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky), ktorých aplikácia, vzhľadom na požiadavku ústavno-konformného výkladu, je možná aj na prejednávanej veci. Správne mal odvolací súd túto právnu otázku vyriešiť tak, že mal bezprávnym vyhrázaním a hrubým nátlakom na žalobkyňu za situácie, keď sa vinou žalovanej (odmietaním úhrady faktúr) dostávala do druhotnej platobnej neschopnosti, posúdiť ako konanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ktoré spôsobilo absolútnu neplatnosť dohody o urovaní.

16. Odvolací súd mal dohodu o urovaní posúdiť ako neplatný právny úkon aj z dôvodu jej rozporu s ustanovením § 585 ods. 1 OZ v spojení s § 574 ods. 2 OZ, § 39 OZ, § 1 ods. 2 OBZ a § 261 ods. 9 OBZ, t. j. preto, že žalobkyňa sa vopred vzdala práv, ktoré len mali v budúcnosti vzniknúť a o ktorých nemala a ani nemohla mať subjektívnu vedomosť. V tomto prípade odvolací súd nezohľadnil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (najmä uznesenie NS SR sp. zn. 6MObo/4/2008 z 5. júna 2009 a rozsudok NS SR sp. zn. 4Co/4/2009, 4Co/5/2009 z 31. marca 2010), podľa ktorej obsahom dohody o urovaní nemôže byť právo, ktoré má vzniknúť v budúcnosti. Odvolací súd mal správne posúdiť predmetnú dohodu o urovaní ako absolútne neplatný právny úkon, keďže jej obsahom bolo právo, ktoré malo vzniknúť v budúcnosti a žalobkyňa sa tohto práva, ktoré nepoznala (a ani nemohla poznať) vopred vzdala.

17. Napokon dovolateľka namietala tiež odklon odvolacieho súdu od právnych záverov vyplývajúcich z rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/144/2010 z 30. marca 2011. Podľa jej názoru bola dohoda o urovaní a v rámci nej „naoko“ dohodnuté diskonty, či „akože“ dohodnuté započítania zmluvných pokút takýmto simulovaným právnym úkonom, ktorý je podľa § 37 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ a § 12 ods. 2 OBZ absolútne neplatný, pretože žalobkyňa na ne nikdy nedala skutočnú, vážnu a slobodnú vôľu. Opätovne poukázala na to, že bola ekonomicky vydiieraná žalovanou (čo bolo v konaní preukázané), preto tieto fiktívne a neexistujúce záväzky boli v predmetnej dohode o urovaní simulovaným právnym úkonom, pričom dissimulovaným právnym úkonom bola „zvyšná časť dohody o urovaní“ ako tzv. zastieraný právny úkon, zodpovedajúci realite, lebo išlo o reálne dlžné faktúry, ktoré bola žalovaná povinná uhradiť žalobkyňu za vykonané diela (o. i. aj faktúra č. 140020, na základe ktorej je daný nárok žalobkyne na úhradu sumy 19 716,50 eura). „Naoko“ boli dohodnuté iba nikdy neexistujúce diskonty a započítania nikdy neexistujúcich zmluvných pokút, ktoré žalovaná svojím bezprávnym vyhrázaním donútila žalobkyňu predstierane (simulovane) uznať. Uvedené bolo nad všetku pochybnosť preukázané

dokazovaním na súde prvej inštancie, avšak odvolací súd túto právnu otázku opomenul v napadnutom rozsudku riešiť, resp. ju vyriešil v rozpore s konštantnou judikatúrou dovolacieho súdu (okrem rozsudku sp. zn. 3Cdo/144/2010 dovolateľka v tejto časti dovolania citovala aj z rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo/113/2008 z 27. mája 2010). Podľa názoru dovolateľky išlo v danom prípade o spoločnú simuláciu, ktorú charakterizuje uzrokovanie oboch strán (t. j. vedomosť oboch účastníkov o simulácii) a chýbajúca vôľa byť právnym úkonom viazaný.

18. V závere dovolania žalobkyňa poukázala na to, že súd sa pri rozhodovaní určitej veci nemusí stotožniť s judikátom Najvyššieho súdu SR vydaným v skutkovo a právne podobnej veci, je však nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne (kriticky) konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a dostatočne vysvetlil, prečo nebolo možné stotožniť sa s tým alebo oným judikátom. Keďže v danom prípade odvolací súd svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, bola dovolateľka toho názoru, že odvolací sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorú reprezentujú ňou uvádzané rozhodnutia vyšších súdnych autorít, čím je preukázateľne daný dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

19. Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalobkyne odmietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Namietala, že dovolateľka vo vzťahu k nedostatku odôvodnenia rozhodnutia neuviedla žiadne konkrétne argumenty, pričom hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie a dovolacím súdom (správne malo byť zrejme odvolacím súdom - poznámka dovolacieho súdu) nespadá pod kasačný prieskum dovolacieho súdu. Rovnako ani skutočnosť, že sa súdy nižšej inštancie nestotožnili s názorom žalobkyne, automaticky nezakladá nedostatok odôvodnenia. Podľa jej názoru sa odvolací súd dopodrobna vysporiadal s dôvodmi rozhodnutia a nad potrebnú mieru vysvetlil svoje úvahy, ktoré ho viedli k rozhodnutiu (body 35 - 40 napadnutého rozsudku). Odvolací súd tiež konštatoval, že odvolacie dôvody nekorešponujú s dôvodmi napadnutého rozhodnutia (odkaz na nesúvisiace objednávky a judikatúru NS SR), pričom uvedené môže podľa názoru žalovanej platiť aj pre žalobkyňou podané dovolanie. Ďalej žalovaná poukázala na obširnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, podľa ktorej nevykonanie dokazovania nespadá pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP namietala, že podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie v danej veci neprípustné, keďže výška pohľadávky 3 806,29 eura je menej ako 10-násobok minimálnej mzdy a vo zvyšku žalovanej pohľadávky bolo konanie právoplatne zastavené rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/161/2015-338 z 13. novembra 2018. Preto nepovažovala za potrebné sa podrobnejšie vyjadrovať k dovolacím námietkam žalobkyne.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) sa najskôr zaoberal tým, či je dovolanie žalobkyne procesne prípustné.

21. Dovolaťka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto tzv. vadu zmätočnosti videla v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, keď odvolací súd sa vôbec nezaoberal uplatnenými odvolacími dôvodmi a obmedzil sa len na konštatovanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorého právne závery prebral bez toho, aby ozrejmil, prečo sú na danú situáciu aplikovateľné. Zdôraznila, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, čo namietala už v podanom odvolaní s poukazom na konkrétne rozhodnutia, avšak odvolací súd sa absolútne nevysporiadal s jej argumentáciou, ktorá sa týkala absencie slobody a vážnosti vôle, rozporu s dobrými mravmi a simulovaného právneho úkonu, pričom jeho vyjadrenia môžu byť akceptovateľné len v teoretickej rovine, avšak bez akejkoľvek aplikovateľnosti na daný skutkový stav. Zároveň súdom oboch inštancií vytykala, že nevykonali ňou navrhovaný dôkaz výsluchom svedka Y. L., bývalého zamestnanca spoločnosti EURO-BUILDING, a.s. (personálne a majetkovo prepojenej so žalovanou), ktorého navrhovala vypočuť k správaniu žalovaného voči svojim zmluvným partnerom, k otázke šikanózneho uplatňovania si nezákonných zmluvných pokút voči svojim obchodným partnerom pri finalizácii jednotlivých častí diel s cieľom vynútenia si zľavy z ceny diela proti vôli subdodávateľov žalovaného, ako aj k postupu uzatvárania dohody o urovnaní zo dňa 25.11.2014 medzi žalobcom a žalovaným. Podľa jej názoru sa jedná o tzv. opomenutý dôkaz.

22. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 420 písm. f) CSP sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a iné.

23. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho konania, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

24. Požiadavka riadneho odôvodnenia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o opravnom (riadnom alebo mimoriadnom) prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

25. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí spĺňať určité obsahové požiadavky vymedzené ustanovením § 393 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal, ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Podľa § 387 ods. 3 CSP sa odvolací súd v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

26. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu. Aj odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preukázané len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podal zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil/nepodriadil zistený skutkový stav. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, avšak aj v takom prípade je v zmysle § 387 ods. 3 CSP povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať sa s kľúčovými tvrdeniami a argumentmi, uvedenými v odvolaní (III. ÚS 314/2018, II. ÚS 120/2020).

27. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vyššie uvedené požiadavky spĺňa, keďže odvolací súd sa vo svojom potvrdzujúcom rozsudku neobmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP), ale na zdôraznenie správnosti doplnil aj ďalšie dôvody a zároveň sa vysporiadal aj s (podľa jeho

názoru) kľúčovými tvrdeniami a argumentmi, ktoré žalobkyňa uviedla v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Dovolaciemu súdu nie je zrejmé, ktorý z uplatnených odvolacích dôvodov mal ostať odvolacím súdom nepovšimnutý, pričom dovolateľka svoju námietku nevysporiadania sa odvolacieho súdu s odvolacími dôvodmi nijako nekonkretizovala. Dovolací súd nesúhlasí ani s tvrdením dovolateľky, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje len akýsi zhľuk konštatácií bez akejkoľvek výpovednej hodnoty a aplikácií na stav žalobkyne, respektíve, že vyjadrenia odvolacieho súdu môžu byť akceptovateľné iba v teoretickej rovine, avšak bez akejkoľvek aplikovateľnosti na daný skutkový stav. Odvolací súd sa v odsekoch 34 a 35 odôvodnenia podrobne zaoberal všetkými skutočnosťami, z ktorých žalobkyňa vyvodzovala neplatnosť dohody o urovaní, a to tak pokiaľ ide o tvrdený nedostatok slobodnej a vážnej vôle žalobkyne (resp. jej konateľov) pri uzatváraní spornej dohody, rozpor obsahu dohody s dobrými mravmi, ako aj (nie celkom zrozumiteľnou) argumentáciou žalobkyne o dohode o urovaní ako simulovanom a súčasne dissimulovanom právnom úkone. V odseku 37 odôvodnenia sa odvolací súd vyjadril k namietanému rozporu dohody s ustanovením § 585 ods. 1 OZ, keď konštatoval, že pokiaľ by aj dohoda bola v určitej časti (ktorej sa týkali výhrady dovolateľky) neplatná, nemalo by to vplyv na pohľadávku žalobkyne v zmysle bodu III.4.1, ani na dohodnuté započítanie v zmysle bodu III.5 dohody o urovaní (teda to, čo bolo predmetom sporu). Odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje len všeobecné teoretické konštatácie typu právny úkon je neplatný, ak..., ale konkrétne odpovede odvolacieho súdu na argumentáciu žalobkyne v podanom odvolaní. Uvedená argumentácia spočívala v tvrdení, že žalovaná pod hrozbou neuhradenia žiadneho zo svojich záväzkov nanútila žalobkyňu uzavretie pre ňu nevýhodnej dohody o urovaní, v rámci ktorej malo dôjsť (o. i.) k započítaniu reálnych pohľadávok žalobkyne oproti nedôvodným a vymysleným pohľadávkam žalovanej. Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, na základe akých úvah dospel k záveru, že konatelia žalobkyne prejavili slobodnú a vážnu vôľu predmetnú dohodu o urovaní uzavrieť, a to aj napriek odporúčaniu ich právneho zástupcu, aby tak nerobili, a tiež prečo nemožno hodnotiť ako bezprávnú vyhrážku to, že žalovaná s časťou uplatňovaných nárokov nesúhlasila, resp. si uplatňovala protinároky (podľa žalobkyne vymyslené a nedôvodné) a ani vyjadrenie žalovanej, že (v opačnom prípade) nezaplatí. Je tiež zrejmé, že dôležitú úlohu v úvahách súdov oboch inštancií zohralo správanie sa žalobkyne po uzavretí spornej dohody, predovšetkým to, že žalovaná väčšinu svojich záväzkov v zmysle dohody splnila a žalobkyňa tieto plnenia od nej prijala a tiež, že žalovaná istina 8 897,50 eura má svoj podklad v dohode o urovaní, od ktorej žalobkyňa odstúpila až v priebehu konania na súde prvej inštancie a rok po jej podpísaní z dôvodu omeškania žalovanej s úhradou žalovanej sumy, pričom až následne začala namietat neplatnosť dohody o urovaní.

28. Okolnosti prejednávanej veci sú špecifické v tom, že (ne)platnosť rovnakej dohody o urovaní bola posudzovaná tiež v inom spore medzi rovnakými stranami, ktorý sa viedol na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 22Cb/281/2015 a následne v odvolacej inštancii na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1Cob/187/2018. Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. k. 1Cob/187/2018-284 z 5. marca 2020 dospel k záveru o platnosti predmetnej dohody o urovaní, pričom žalobkyňa rovnako namietala neplatnosť dohody z dôvodu jej uzatvorenia v dôsledku psychického nátlaku zo strany žalovanej, respektíve s použitím bezprávnej vyhrážky. Táto skutočnosť však podľa názoru Krajského súdu v Bratislave nebola v konaní sp. zn. 22Cb/281/2015 preukázaná. S poukazom na uvedené odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušovacom uznesení č. k. 1Cob/51/2019-447 zo 16. júla 2020 uložil súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať prejudiciálnou otázkou platnosti predmetnej dohody o urovaní v nadväznosti na právny názor odvolacieho súdu prezentovaný v konaní sp. zn. 1Cob/187/2018. Súd prvej inštancie následne zameral svoje dokazovanie na preukázanie tvrdení žalobkyne, ktorými odôvodňovala neplatnosť dohody o urovaní.

29. Jedným z dôkazov, ktoré súd prvej inštancie zamýšľal vykonať po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie, bol výsluch svedka Y. L., bývalého zamestnanca spoločnosti EURO-BUILDING, a.s. (personálne a majetkovo prepojenej so žalovanou), ktorého žalobkyňa navrhovala vypočuť k okolnostiam, za ktorých došlo k uzatvoreniu dohody o urovaní. Tento dôkaz dovolateľka označila za esenciálny z hľadiska naplnenia požiadavky odvolacieho súdu skúmať (ako prejudiciálnu otázku) platnosť predmetnej dohody. Tvrдила, že súd prvej inštancie dôkaz nevykonal s poukazom na to, že priebeh uzatvárania dohody o urovaní mal za dostatočne preukázaný z už vykonaného dokazovania a tiež preto, že nebolo možné zistiť presnú adresu svedka. Nevykonanie tohto dôkazu žalobkyňa namietala už v odvolaní, pričom odvolací súd uviedol, že žalobkyňa nezabezpečila žiadne údaje, z ktorých by bolo možné ňou navrhovaného svedka identifikovať pre účely predvolania na pojednávanie a ani účasť tohto svedka nezabezpečila, čím si podľa názoru súdu nesplnila svoju povinnosť predložiť prostriedky

procesného útoku včas v zmysle čl. 8 v spojení s § 154 CSP. Voči uvedenému dovolateľka namietala, že poukaz odvolacieho súdu na zásadu koncentrácie a hospodárnosti konania je nenáležitý, pretože žalobkyňa tento dôkaz navrhovala, a to dokonca opakovane už pred vrátením veci súdu prvej inštancie. Rovnako nesúhlasila ani s ďalšími argumentami, ktorými odvolací „odobril“ nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keďže Civilný sporový poriadok jasne upravuje postup v prípade, ak nie je v možnostiach strany riadne označiť svedka. V tejto súvislosti poukázala na znenie tretej vety § 197 ods. 2 CSP, podľa ktorej platí, že ak nie je adresa svedka strane známa, súd svedka predvolá z adresy evidovanej v registri obyvateľov Slovenskej republiky. Zdôraznila, že v zmysle aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu však nemožno odôvodniť technickými obmedzeniami na strane súdu.

30. Zo spisu vyplýva, že na pojednávaní konanom dňa 13. júla 2021 súd prvej inštancie vyzval právneho zástupcu žalobkyne na vyjadrenie, či trvá na navrhnutom výsluchu svedka Y. L., pričom právny zástupca odpovedal kladne, s poukazom na obsah zrušovacieho uznesenia odvolacieho súdu. Následne súd odročil pojednávanie na termín 26. októbra 2021 s tým, že právni zástupcovia strán oznámia súdu osobné údaje svedka Y. L., t. j. adresu trvalého pobytu a dátum narodenia. Deň pred konaním odročeného pojednávania právny zástupca žalobkyne zisťoval, či súd predvolal žalobkyňou navrhovaného svedka s poukazom na to, že žalobkyňa nedisponuje informáciami ohľadom jeho dátumu narodenia alebo bydliska. Súd prvej inštancie odpovedal, že svedok nebol predvolaný, keďže sa nepodarilo zistiť bližšie údaje osoby. Na č. l. 476 spisu sa nachádza úradný záznam súdu prvej inštancie zo dňa 26. októbra 2021, podľa ktorého súd dňa 8. septembra 2021 vykonal lustráciu v registri obyvateľov Slovenskej republiky na osobu Y. L.. Nakoľko však súd nedisponuje žiadnym bližším údajom ako dátum narodenia alebo bydlisko tejto osoby, odpoveď Registra obyvateľov bola, že „zadaným podmienkam vyhovuje viacero záznamov. Ich počet prekročil obmedzenie na maximálny počet nájdených záznamov.“ Na pojednávaní dňa 26. októbra 2021 súd prvej inštancie oboznámil prítomných právnych zástupcov sporových strán s výsledkami lustrácie. Právny zástupca žalobkyne navrhol, aby súd opätovne uložil právnenému zástupcovi žalovanej povinnosť predložiť identifikačné údaje svedka s poukazom na to, že svedok pracoval v objekte žalovanej ako SBS, a teda musí existovať nejaká zmluva, na základe ktorej by bolo možné tohto svedka identifikovať. Právny zástupca žalovanej uviedol, že žalovaná v zmysle uloženej povinnosti z ostatného pojednávania uskutočnila lustráciu vo svojom informačnom systéme, avšak vzhľadom na to, že v roku 2020 prechádzala na nový informačný systém, neboli tieto údaje už dohľadateľné. Rovnako ani z archívu nevedela zabezpečiť žiadne zmluvy vzťahujúce sa k osobe Y. L.. Následne súd oboznámil obsah listinných dôkazov založených v spise a po vyhlásení dokazovania za skončené vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania. Svoj postup v súvislosti s nevykonaním navrhovaného výsluch svedka vysvetlil v odseku 89 odôvodnenia rozsudku, kde poukázal na to, že strana sporu, ktorá navrhuje vykonanie dokazovania výsluchom svedka, je povinná vo svojom návrhu tohto svedka riadne označiť tak, aby ho bolo možné identifikovať a dokazovanie vykonať. Žalobkyňa však svedka označila iba menom a priezviskom, pretože (ako uviedla) ďalšími údajmi, ktoré by mohli svedka identifikovať, nedisponovala. Žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že ani ona takýmito údajmi nedisponuje. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nebola schopná zabezpečiť účasť svedka na pojednávaní, súd sa pokúsil zistiť adresu svedka, z ktorej by ho bolo možné predvolať prostredníctvom registra obyvateľov. Pre veľký počet osôb s rovnakým menom a priezviskom evidovaných v registri obyvateľov však adresu ani iné údaje svedka nebolo možné zistiť. Keďže žalobkyňa nebola schopná riadne označiť osobu svedka, ktorej výsluch navrhla, súd jeho výsluch nemohol vykonať a ani nevykonala.

31. Civilný sporový poriadok, ktorým sa predmetné konanie riadi s účinnosťou od 1. júla 2016 (§ 470 ods. 1 CSP), zvýšil procesnú zodpovednosť strán (o. i.) v procese dokazovania. Dôkazom toho je aj explicitne normovaná povinnosť strany, ktorá výsluch svedka navrhuje, zabezpečiť jeho prítomnosť na pojednávaní podľa § 197 ods. 1 CSP. Ak nemožno takto postupovať, podľa § 197 ods. 2 CSP má strana právo požiadať súd o predvolanie svedka. Ustanovenie § 197 ods. 2 CSP zároveň upravuje náležitosti, ktoré musí obsahovať návrh strany na výsluch svedka, a to meno, priezvisko, prípadne dátum narodenia svedka, adresu, z ktorej možno svedka predvolať, a označenie skutočností, ktoré majú byť výsluchom svedka preukázané. Podľa názoru dovolateľky mali sudy oboch inštancií postupovať v rozpore s ich povinnosťou vyplývajúcou zo znenia tretej vety § 197 ods. 2 CSP, podľa ktorej platí, že

ak nie je adresa svedka strane známa, súd svedka predvolá z adresy evidovanej v registri obyvateľov Slovenskej republiky.

32. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie (v odseku 89 odôvodnenia) a aj odvolací súd (v odseku 33) dostatočne vysvetlili, prečo nebol vykonaný žalobkyňou navrhovaný výsluch svedka Y. L.. Nebolo to (ako sa mylne domnieva dovolateľka) z dôvodu technických obmedzení na strane súdu a ani z dôvodu uplatnenia zákonnej koncentrácie konania podľa § 154 CSP, keďže naozaj nešlo o situáciu, kedy by žalobkyňa uplatnila prostriedok procesného útoku oneskorene v zmysle § 154 CSP, t. j. po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Skutočným dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie navrhovaný dôkaz výsluchom svedka Y. L. nevykonal (teda nie odmietol vykonať, ako správne zdôraznil odvolací súd) bola skutočnosť, že žalobkyňa nezabezpečila prítomnosť tohto svedka na pojednávaní (§ 197 ods. 1 CSP) a ani nepodala návrh na výsluch svedka s predpísanými zákonnými náležitosťami, ktoré by umožnili osobu svedka náležite identifikovať (§ 197 ods. 2 veta druhá CSP). Označenie svedka len menom a priezviskom celkom zjavne nepostačuje na riadnu identifikáciu fyzickej osoby, teda takú, aby ju nebolo možné zameniť za inú fyzickú osobu rovnakého mena a priezviska. Podľa názoru dovolacieho súdu je ustanovenie § 197 CSP potrebné interpretovať ako celok, a nie z neho vytrhávať jednotlivé vety. Z vyššie uvádzanej úpravy § 197 CSP vyplýva, že súd svedka predvolá na pojednávanie iba vtedy, ak strana, ktorá navrhla jeho výsluch, nevie zabezpečiť jeho prítomnosť na pojednávaní. Aj v takom prípade je však strana navrhujúca výsluch svedka povinná (v návrhu na výsluch svedka) identifikovať osobu svedka takými údajmi, na základe ktorých bude možné svedka predvolať, či už z adresy uvedenej stranou alebo z adresy evidovanej v registri obyvateľov Slovenskej republiky. Súd nie je povinný v rámci procesu dokazovania vykonávať vo vzťahu k osobe svedka a ani k jeho skutočnému pobytu žiadne ďalšie šetrenia, pretože procesná zodpovednosť preukázať svoje tvrdenia zaťažuje výhradne stranu sporu, ktorá ten-ktorý dôkaz navrhla. Z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva, že dôvodom pre nevykonanie tohto dôkazu neboli technické problémy na strane súdu, ale nesplnenie povinností žalobkyne podľa § 197 CSP. Zároveň je tiež zrejmé, že nešlo o tzv. opomenutý dôkaz, teda situáciu, kedy by súdy neprípustne nevyhoveli dôkaznému návrhu strany sporu.

33. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné, keďže dovolateľkou namietaný nesprávny procesný postup súdov oboch inštancií nebol dovolacím súdom zistený.

34. Dovolaateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalovaná v tejto súvislosti namietala, že podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie v danej veci neprípustné, keďže výška pohľadávky 3 806,29 eura je menej ako 10-násobok minimálnej mzdy a vo zvyšku žalovanej pohľadávky bolo konanie právoplatne zastavené. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP platí, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Je pravdou, že predmetom odvolacieho konania bolo len zaplatenie istiny 3 806,29 eura s príslušenstvom, keďže III. výrokom rozsudku č. k. 23Cb/161/2015-338 z 13. novembra 2018 súd prvej inštancie zastavil konanie v časti istiny 5 091,21 eura a predmetný výrok nebol napadnutý odvolaním. Avšak v zmysle § 422 ods. 2 CSP zároveň platí, že na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. Predmetná žaloba bola na súde prvej inštancie podaná 29. apríla 2015, t. j. za účinnosti nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z. z., ktorým bola (s účinnosťou od 1. januára 2015) stanovená minimálna mzda na rok 2015 vo výške 380 eur [§ 1 písm. a)], pričom desaťnásobok tejto sumy predstavuje 3 800 eur. Dovolaním napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení 3 806,29 eura (bez príslušenstva) teda prevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy, z čoho vyplýva, že prípustnosť dovolania je možné vyvodzovať z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

35. Odvolací súd podľa názoru dovolateľky založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení dohody o urovaní ako platného právneho úkonu, keď sa zároveň argumentačne nevysporiadal s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, na ktoré žalobkyňa poukázala v podanom odvolaní. Žalobkyňa tieto rozhodnutia, resp. závery z nich vyplývajúce uvádzala na podporu svojich tvrdení, že vôľa jej konateľov pri uzatváraní dohody nebola slobodná a vážna, resp. že išlo o simulovaný právny

úkon, že obsah dohody je v rozpore s dobrými mravmi a že sa jej uzavretím vopred vzdala práv, ktoré mali ešte len vzniknúť a o ktorých v čase uzavretia dohody nemala a ani nemohla mať vedomosť. Dovolateľka teda stotožňuje nesprávne právne posúdenie veci, resp. nesprávne riešenie právnej otázky, ktorá bola rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie danej veci, s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Ide však o dve odlišné situácie. Totiž, ak by rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne neobsahovalo vysvetlenie, na základe akých úvah dospel odvolací súd k záveru, že žalobkyňou tvrdené skutočnosti nezakladajú neplatnosť dohody o urovaní, išlo by o rozhodnutie nepreskúmateľné, a teda o nesprávny procesný postup odvolacieho súdu zakladajúci tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. V takom prípade by sa totiž žalobkyňa odoprela možnosti podrobiť tieto závery vecnej kritike v rámci prípadného dovolania. Následne ani dovolací súd by nemohol uskutočniť meritorný dovolací prieskum takéhoto zmätočného odvolacieho rozhodnutia, pretože dovolací súd môže preskúmať len tie právne závery, ktoré sú v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu jasne a zrozumiteľne vyjadrené. V posudzovanom prípade však odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dal odpoveď na všetky (pre rozhodnutie danej veci) relevantné argumenty žalobkyne, v dôsledku čoho žalobkyňa nič nebránilo v rámci uplatnených dovolacích dôvodov namietat aj nesprávne právne posúdenie veci. V takom prípade však bola v zmysle § 432 ods. 2 CSP povinná uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a tiež v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Formálne dovolateľka tieto zákonné požiadavky aj splnila, keď dokonca v rámci každej právnej podotázky uviedla, ako mala byť odvolacím súdom vyriešená správne. Avšak v skutočnosti odôvodnenie uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP neobsahuje žiadnu polemiku s konkrétnymi úvahami odvolacieho súdu. Dovolateľka fakticky len opakuje tie isté argumenty, ktoré uplatnila už v podanom odvolaní a na ktoré odvolací súd náležitým spôsobom reagoval. Takto koncipované dovolanie neumožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či je dovolanie žalobkyne dôvodné, pretože nie je zjavné - vo väzbe na konkrétne argumenty odvolacieho súdu - v čom by podľa názoru dovolateľky mala spočívať nesprávnosť právnych záverov odvolacieho súdu.

36. Pokiaľ ide o dovolateľkou označené rozhodnutia, dovolací súd len pre úplnosť poznamenáva, že do pojmu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (R 71/2018) nepatria rozhodnutia odvolacích senátov NS SR, ani rozhodnutia súdov iných štátov (v tomto prípade Českej republiky). Aplikácie záverov totožných rozhodnutí sa žalobkyňa domáhala už v podanom odvolaní, pričom odvolací súd v odseku 34 odôvodnenia skonštatoval, že jeho závery o nepreukázaní absencie vôle konateľov žalobkyne pri uzatváraní dohody o vyrovaní a použitia bezprávnej vyhrážky žalovanej nie sú v rozpore s predloženou judikatúrou NS SR, keď v prípade označených rozhodnutí išlo o skutkovo odlišné okolnosti v sporoch týkajúcich sa fyzických osôb. Dovolací súd súhlasí s tým, že ani jedno z rozhodnutí NS SR ako súdu dovolacieho, na ktoré žalobkyňa upriamila pozornosť súdov v súvislosti s tvrdením, že dohodu o urovaní uzavrela v rozpore s ustanovením § 37 ods. 1 OZ (4Cdo/306/2009, 3Cdo/223/2016) nebolo vydané v skutkovo a právne obdobnej veci, v rámci ktorej by sa posudzovala platnosť dohody o urovaní uzavretej medzi podnikateľmi. Uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/137/2008 z 18. februára 2010, ktorým dovolateľka argumentovala vo väzbe na namietaný rozpor obsahu dohody s dobrými mravmi, bolo vydané v spore o ochranu osobnosti, kde sa vôbec neaplikovali ustanovenia OZ o platnosti právnych úkonov. Navyše žalobkyňou citované časti odôvodnenia rozhodnutí NS SR obsahujú len všeobecné závery o tom, kedy je právny úkon v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka neplatný pre absenciu slobodnej a vážnej vôle konajúcej osoby, či pre rozpor jeho obsahu s dobrými mravmi, prípadne, kedy je zastieraný (simulovaný) právny úkon (ne)platný (1Cdo/113/2008, 3Cdo/144/2010). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nejakej inej interpretácii ustanovení § 37 ods. 1, § 39 a § 41a ods. 2 OZ, než aká vyplýva z označených rozhodnutí. Jediné rozhodnutie NS SR ako súdu dovolacieho, v rámci ktorého bola posudzovaná platnosť dohody o urovaní v spore medzi dvoma podnikateľskými subjektami (obchodnými spoločnosťami), predstavuje uznesenie sp. zn. 6MOBdo/4/2008 z 5. júna 2009, ktoré dovolateľka označila s poukazom na námietku neplatnosti dohody o urovaní pre jej rozpor s ustanovením druhej vety § 585 ods. 1 OZ (Dohoda, ktorou majú byť medzi účastníkmi upravené všetky práva, sa netýka práv, na ktoré účastník nemohol pomýšľať). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zjavné (ods. 37), že odvolací súd nerozporuje právny názor vyjadrený v označenom rozhodnutí, že obsahom dohody o urovaní nemôže byť právo, ktoré má vzniknúť až v budúcnosti, avšak poukazuje na to, že v danom prípade by do úvahy prichádzala len čiastočná neplatnosť dohody o urovaní, pričom pohľadávka žalobkyne v zmysle bodu III.4.1 a ani dohodnuté započítanie v zmysle bodu III.5 dohody by týmto neboli dotknuté. Dovolanie žalobkyne na tieto závery odvolacieho súdu nijako nerefletovalo.

37. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie a ani odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva žalobkyne (dovolateľky) na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP z dôvodov, ktoré tvrdila v dovolaní. Zároveň v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je dovolanie odôvodnené tak, ako to vyžaduje zákon (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) a písm. f) CSP.

38. Keďže dovolanie žalobkyne bolo odmietnuté, dovolací súd už nerozhodoval o jej návrhu na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku, keď zároveň nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 444 ods. 2 CSP, ktoré by taký postup odôvodňovali.

39. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol proti žalobkyňi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

40. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.